

Triumful adevărului

Eileen M. Doran

Fiecare viață vine din mâna lui Dumnezeu și urmează un parcurs absolut unic. Cu siguranță că a mea nu are nimic neobișnuit: ea seamănă cu miriadele de alte vieți care au apărut, apoi au dispărut de-a lungul vremii. M-am născut într-o familie catolică irlandeză. Cu trei generații înainte de a mea, numeroși irlandezi au emigrat în Statele Unite în zilele foametei teribile care a durat între 1846 și 1848, datorită pierderii recoltelor de cartofi. Mama mea, de origine franceză, putea să-și urmărească spița de neam pînă la Revoluția din 1789. Ea frecventase biserici baptiste și metodiste pînă s-a căsătorit cu tatăl meu, cînd s-a convertit la catolicism.

O educație catolică

Cînd eram mică, îi însoțeam din cînd în cînd pe părinții mei la biserică, dar într-o școală catolică din Jersey City, în statul New Jersey, am luat cunoștință de existența lui Dumnezeu. Eram atunci în școala elementară. Toate învățătoarele și profesoarele erau călugărițe, în afară de o tînără fermecătoare, care avea un picior artificial și care mi-a predat în gimnaziu.

În școala elementară am avut o învățătoare mai în vîrstă. Ea purta veșmîntul ordinului din care făcea parte și era foarte amabilă, foarte pioasă. Sora Angelita era maternă și afectuoasă: spre marea mea bucurie, ea mă lua uneori o clipă pe genunchi. Ea ne-a vorbit despre viața lui Iesus Cristos și despre moartea Sa pe cruce. Atunci am hotărît să-mi consacru viața Domnului și să intru într-o zi în același ordin.

Mai tîrziu, la liceu, am participat cu entuziasm la diversele activități religioase care ne erau propuse, crezînd că erau mijlocul de a-I plăcea lui Dumnezeu, de a-L cunoaște mai bine și de a-L servi în modul cel mai pur și mai

bun.

În mai multe rînduri, am făcut această novenă specială care constă în a merge la liturghie în prima vineri din lună timp de nouă luni consecutive. Mă întrebam cum va contabiliza Dumnezeu toate indulgențele plene* pe care mi le procura această practică. Fuseserăm învățate că o „rugăciune rostită într-o singură frază“ permitea în general iertarea a o sută de zile de purgatoriu. Iar în timpul Adventului, dacă făceai zilnic o rugăciune specială, obțineai o indulgență pleneră. La 12 ani am început să merg în fiecare zi la liturghie. Participam la novene în onoarea Mariei și a Sf. Francisc-Xavier.** Pentru protecția în călătorie îl rugam pe Sf. Christoph; pentru obiectele pierdute îi ceream ajutorul Sfintului Anton, iar în cazurile disperate Sfintului Iuda.

Pregătire pentru viața la mănăstire

Eram în al doilea an de colegiu cînd o tînără femeie a venit să ne vorbească despre o altă instituție școlară, care depindea de același ordin religios și care le pregătea pe fete pentru viața mănăstirească. Această instituție accepta eleve începînd cu 14 ani. Întrucît eu voiam să-I servesc lui Dumnezeu, am simțit imediat că lucrul acesta mă privea și pe mine. După cum era de așteptat, tatăl meu a fost foarte mîndru de mine și a anunțat această veste familiei sale, compusă în întregime din irlandezi profund catolici. Nu mai existase „vocație“ între rudenii de cînd una dintre mătușile mele intrase la mănăstire pe undeva prin Pennsylvania.

Cei patru ani ai mei de liceu nu mi-au părut lungi. Munceam intens pe plan școlar, urmînd un program riguros în domeniul rugăciunii și al pregătirii religioase. Din această epocă rețin în special două experiențe. Cînd vremea era urîtă, îi ceream Mariei ajutorul, cîntînd melodiosul „Magnificat“***. Și dacă o rază de soare venea să lumineze sala, vedeam desigur în ea o dovadă a intervenției ei. Pe de altă parte, în fiecare zi după masa de prînz recitam mătăniile. Eu găsisem o lucrare intitulată *Novene cu mătăniile*. Ea conținea meditații asupra celor cincisprezece „mistere ale șiragului de mătăniile“, mistere zise „vesele“, „dureroase“ și „glorioase“. Aceste meditații făceau rugăciunea mai puțin monotună, căci trebuia să reciti zece „Ave

* Potrivit învățăturii romano-catolice, iertarea integrală de către Biserică a unei pedepse temporare datorată păcatului. Există și „indulgențe parțiale“, iertare parțială de pedeapsă – n.ed.

** Tezuit spaniol (1505-1552), unul dintre primii însoțitori ai fondatorului ordinului, Igațiu de Loyola. A fost misionar în Indii, în Insulele Moluște și în Japonia – n.ed.

***Termen latinesc care denotă Cîntarea Mariei (Luca 1:46-54) – n.ed.

Maria“ [Te salut, Maria] pentru fiecare mister. Pentru noi deci, viața lui Iesus, moartea și învierea Sa erau centrate asupra persoanei „Sfintei Fecioare“.

În timpul acestor ani de liceu, m-am consacrat lui Iesus prin intermediul Mariei. Citisem într-adevăr lucrări despre Sfântul Louis de Montfort, care susținea această metodă de mijlocire. Se spunea despre Iesus că era prea înalt, prea inaccesibil pentru noi. Maria, ni se zicea, era mai accesibilă oamenilor imperfecti care eram noi. Ni se spunea că ea fusese concepută fără nici cea mai mică urmă de păcat original, că dusese o viață perfectă, că era mai puțin dificil de imitat decât Iesus și că era „co-răscumpărătoare“ alături de El. Oare nu stătea ea lângă cruce atunci când a murit Cristos?...

Pregătirea mea

La ieșirea mea din această instituție de pregătire, am fost acceptată ca postulantă la Surorile Carității Sfintei Elisabeta,* la Convent Station, New Jersey. Acest an a trecut foarte bine. Urmam cursuri de grad universitar și serveam în sala de mese a studentelor.

După un an, am intrat la noviciat. Novicele trăiau în mănăstire, pregătindu-se să devină membre depline ale comunității și rostind jurămintele temporare de sărăcie, castitate și supunere. Noi nu puteam urma decât cursuri de religie sau de muzică sacră, și luam parte la muncile gospodărești din casa mamă. În afara recreațiilor (o oră după-amiază sau seara, și în anumite ocazii speciale, pe care le acorda maica stareță) trebuia să păstrăm tăcere.

Șefa novicelor, care le superviza pe 45 dintre noi, avea ca principiu zdrobirea în noi a celei mai mici manifestări de voință proprie. Aproape în fiecare zi, ea ne acuza în public sau în particular de greșeli uneori reale, dar cel mai adesea imaginare. Aceste umiliri aveau ca scop, se zicea, sfințirea noastră. Într-o zi a trebuit să accept o penitență publică constând în a recita Psalmul 51 în genunchi și în fața întregii grupe, după rugăciunile de seară.

Se credea că această respectare riguroasă a regulilor ne va duce la perfecțiune. Penitențele trebuiau să ne vină de hac defectelor noastre. Niciun „laic“ nu putea pretinde că a ajuns vreodată la acest nivel de sfințire. Din păcate, asemenea metode excludeau dinainte orice posibilitate de sfințire adevărată.

La sfârșitul anului, eram convinsă că nu voi mai ajunge niciodată la sfințenie. Sora Patricia, șefa novicelor, făcea parte din mica elită care cunoscuse ceea ce se numea „convertirea“. Mă rugam cât mai mult posibil și căutam să

* Ordin catolic fondat de Elizabeth Ann Seton (1774-1821) în statul New Jersey – n.ed.

par suficient de „sfântă“ pentru a-i obține aprobarea, dar după un an de acest fel eram convinsă că nu voi fi niciodată bună de ceva. Șefa novicelor mi-a făcut cunoscut că o să-mi dea voie să rostesc jurămintele, dar că nu voi fi niciodată o călugăriță bună.

Aveam impresia că Dumnezeu Însuși nu putea să mă aprobe; cu toate acestea, credeam în continuare că alesesem cel mai bun mijloc de a-L servi fără rezerve. Eram convinsă că nu exista un alt mijloc. La sfârșitul anului mi-am rostit jurămintele definitive de sărăcie, castitate și supunere. De acum înainte trebuia să mă arăt la înălțimea devizei ordinului nostru: „A trăi după reguli înseamnă a trăi pentru Dumnezeu“. Sufletul mi-era măcinat de discuțare, dar mi-am propus să-L servesc pe Dumnezeu cât de bine eram în stare. Ce puteam face altceva?

Viața mea în calitate de călugăriță

În timp ce continuam să locuiesc în casa mamă, am făcut doi ani de studii suplimentare și am obținut o licență în științe la Colegiul Saint Elizabeth. Am fost apoi numită profesoară de biologie într-un liceu catolic din diocază. În timpul vacanței de vară continuam să studiez la Universitatea Catolică din Washington D.C. în vederea realizării unui masterat. În timpul anului școlar, deși aveam normă întreagă și eram responsabilă de diferite activități extrașcolare, beneficiaam de o bursă de stat pentru a face alte studii legate de disciplina mea și urmam cursuri cu frecvență parțială la colegii și universități locale.

Viața mi-era deci foarte ocupată. Impresia mea că nu eram bună de nimic se mai ștersese puțin. Într-o zi, un preot care predă în liceul unde eram eu mi-a cerut să fac echipă cu el pentru a pregăti un program de luptă contra drogurilor. Relațiile noastre erau cordiale, dar am fost foarte surprinsă când mi-a propus o relație mai mult decât amicală. Într-o seară când mîncaserăm împreună la restaurant, el m-a dus în casa parohială unde locuia, apoi a înțuiat ușa cu cheia. Era evident că voia altceva decât o simplă prietenie. Am cerut să fiu mutată în altă parte, dar el a rămas în contact cu mine. În anul acela mi-a propus să mă căsătoresc cu el, și m-am gândit să părăsesc mănăstirea. Puțin după aceea, el a primit permisiunea de a-și continua studiile. Atunci și-a schimbat planul și mi-a propus o „relație privilegiată“ care să ne permită și unuia și altuia să ne păstrăm statutul pe linie religioasă...

Nu după mult timp lucram ca directoare a unui azil. Un preot care predi-

ca la azil mi-a făcut pe ocolite propuneri care depășeau cadrul prieteniei. Am luat atunci decizia fermă de a părăsi viața religioasă. Tocmai împlinisem 29 de ani.

Un concediu permanent

Universul meu se prăbușise. Lucrasem din greu mai mulți ani pentru a încerca să-mi regăsesc puțin stîmă de sine și să-I plac cu adevărat lui Dumnezeu, dar era limpede: viața mănăstirească nu era pentru mine. Văzusem de prea aproape o ipocrizie care lua în rîs jurămintele mele. Am început atunci să fac demersuri pe lîngă superiorii mei ca să solicit un concediu, deși știam foarte bine că nu voi mai reveni niciodată la mănăstire.

Pe ascuns, coboram la subsolul mănăstirii ca să-mi redactez CV-ul și scrisorile de prezentare adresate unor directori de instituții școlare publice. Familia mea mi-a dat de înțeles că nu trebuia nici să mă întorc acasă, nici să mă aștept la vreun ajutor din partea ei. O colegă cu care mă împrietenisem în ultimul liceu în care predasem mi-a propus să mă mut în apartamentul ei în timp ce ea, soțul ei și doi copii mici erau în călătorie de afaceri.

În vara anterioară făcusem cercetări în microbiologie pentru o firmă farmaceutică, și la sfîrșitul acestui an școlar aveam posibilitatea de a relua această activitate. O altă colegă, care nu provenea din rîndul călugărițelor, vindea niște mobilă uzată de ocazie: această ofertă mă interesa! La plecarea mea, comunitatea călugărească mi-a dat 200 de dolari, conform dispozițiilor dreptului canonic. (La intrarea mea în mănăstire fusesem nevoită să plătesc o taxă considerată ca o formă de „zestre“, cum se obișnuia în Evul Mediu.) Am întrebat dacă puteam rămîne în mănăstire pînă la sfîrșitul lunii august, timp în care nu aveam locuință, dar mi s-a răspuns că Sora Nicoletta avea nevoie de o cameră, și deci trebuia să plec înainte de 15 iunie. Din fericire, am putut găsi de lucru pentru anul școlar următor într-un liceu public aflat nu departe de casa părinților mei.

Găzduită la fosta mea colegă, mi-am putut cîștiga pîinea în vara aceea. Pe urmă m-am mutat într-un apartament unde îmi putusem duce mobila de ocazie cumpărată cu 100 de dolari. La începutul lui septembrie, mi-am luat în primire postul din învățămîntul public. Șase luni mai tîrziu îmi puneam semnătura pe documentele oficiale de la Roma, care mă dezlegau de jurămintele mele finale. Maica stareță mi-a zis atunci că nu era vorba decît de o bucată de hîrtie, dar în ce mă privea îmi considerasem jurămintele ca un angajament

pe viață față de Dumnezeu. Mă gîndeam deci că îmi pierdusem astfel orice posibilitate de a-L servi în mod excelent. Nu mai eram decît o persoană laică, „răspopită“, care nu mai putea să aspire la sfințirea totală.

Căsătoria mea

Singură în acest apartament, sufeream de o anumită izolare. După plecarea mea din comunitate, prezența zilnică a tovarășelor mele îmi lipsea. Soluția părea să fie căsătoria, dar cei mai mulți de vîrsta mea păreau să fie deja căsătoriți. Numărul opțiunilor se micșorase considerabil în timpul anilor pe-

Ziua cununiei noastre

treceți de mine la mănăstire. Am luat contact cu o prietenă care ieșise de acolo cu doi ani înaintea mea. Ea mi-a sugerat să consult o agenție care făcuse ca o altă fostă călugăriță din ordinul meu să întâlnească și să se căsătorească în felul acesta cu un adevărat gentleman. Contactele pe care mi le-a procurat această agenție au rămas fără urmări timp de un an, pînă în ziua cînd am făcut cunoștință cu Briant Doran. Am înțeles imediat amîndoi că era începutul unei relații profunde și durabile.

În ziua aceea, în timp ce ne întorceam la apartamentul meu, Briant mi-a destăinuit că intenționase să devină intern într-o instituție școlară catolică ca să se pregătească pentru preoție. Totuși, un prieten îl sfătuisese să aștepte pînă după terminarea liceului. Acest răgaz i-a permis să înțe-

leagă că nu era făcut pentru celibat. Eu i-am vorbit despre cei șaisprezece ani petrecuți în ordinul Saint Elizabeth, mai întîi ca elevă, apoi ca și călugăriță. Personalul liceului lui Briant făcea parte tocmai din acest ordin. Noi cunoscuserăm aceleași călugărițe. În plus, crescuserăm în același oraș, fără să ne fi întîlnit vreodată, fiind membrii unor parohii diferite. Și el provenea

dintr-o familie irlandeză catolică și făcea parte din generația anilor cincizeci. Asistase la instalarea unuia dintre verii săi ca episcop într-o dioceză din Connecticut. Un alt văr de-al său, John Doran, era preot în New Jersey, și el avea să ne cunune optsprezece luni mai târziu.

Primele contacte cu adevărul

În cursul logodnei noastre, Briant mi-a vorbit despre Tom, unul dintre colegii săi, care părăsise Biserica Catolică. Briant nu era practicant, totuși căutase să-l convingă să revină la catolicism. Într-o zi, Tom l-a invitat să-l însoțească la noua sa biserică. Briant și-a dat seama că acei creștini aveau o cu totul altă concepție despre credință; era ceva cu adevărat nou pentru el. În cursul serviciului divin, pastorul a arătat limpede că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3:23), că „nu există niciun om drept [conform standardului divin], niciunul singur“ (Romani 3:10) și că „toată dreptitudinea [conformarea cu standardul divin] noastră este ca o haină murdară“ (Isaia 64:5). Din fire, a explicat el, noi suntem iremediabil separați de Dumnezeu. Numai sângele vărsat de Cristos pe cruce poate să ne reconcilieze cu Dumnezeu, și „prin rănilile Sale... suntem vindecați“ (Isaia 53:5). Căci „plata păcatului este moartea, dar darul gratuit al lui Dumnezeu e viața eternă în Cristos Iesus, Domnul nostru“ (Romani 6:23). Pentru acest pastor, Biblia era singura sursă de autoritate în tot ce privea credința și viața cotidiană.

Pe urmă, când el i-a invitat pe ascultători să primească salvarea prin Iesus Cristos, Briant a răspuns acestui apel. El a înțeles că „prin grație am fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la noi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“ (Efeseni 2:8-9). De acum, el putea spune împreună cu Isaia: „Iată, Dumnezeu este scăparea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul, Domnul este tăria mea și subiectul laudelor mele; El e Cel ce m-a salvat“ (Isaia 12:2-3).

Soțul meu a simțit imediat nevoia să anunțe cu claritate acest mesaj catolicilor, care încercau să-I placă lui Dumnezeu *făcînd fapte*. Lucrul cel mai dureros legat de acest sistem fondat pe merite era că nimeni nu putea fi sigur la moarte că a făcut suficiente fapte bune pentru a fi admis în cer. De exemplu, după un deces, familia îndoliată primește adesea nenumărate carduri de

liturghie.* Cei care cumpără aceste cartonașe – și sunt mulți – își cheltuiesc banii absolut pe degeaba, convinși că liturghiile și rugăciunile îl vor ajuta pe defunct să intre în cer. Dar lucrul acesta este fals, pentru că „oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, după care vine judecata“ (Evrei 9:27). Înainte de a muri trebuie să aibă siguranța salvării, și lucrul acesta nu este posibil decît dacă cred în sacrificiul îndeplinit odată pentru totdeauna de Cristos pentru păcate. Cînd o ființă omenească părăsește acest pămînt, destinul ei etern e deja pecetluit.

Briant înțelesese că salvarea se obține numai prin credință, doar prin meritele lui Cristos. Pentru ispășirea păcatului fusese oferit odată pentru totdeauna un sacrificiu perfect. Nu mai este nevoie de preoți, căci avem un Mare Preot în stare să Se identifice cu noi în slăbiciunea noastră și care a trecut prin locurile cerești și șade acum la dreapta Tatălui, mijlocind pentru noi:

Și orice preot stă zilnic să lucreze și să ofere adesea aceleași sacrificii care nu pot înlătura niciodată păcatele; dar acest Om, după ce a oferit pentru totdeauna un singur sacrificiu pentru păcate, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu; El așteaptă de acum ca dușmanii Săi să-I fie făcuți scăunel pentru picioare. Căci, printr-o singură ofrandă, El a adus la perfecțiune pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți. *Evrei 10:11-14*

Puțin după aceea, Briant s-a înscris în programul recent inițiat de formare pentru diaconi** catolici căsătoriți. Noi aveam un an de căsătorie și un copil de trei luni. Timp de optsprezece luni, Briant a urmat asiduu aceste cursuri, ținute două seri pe săptămîină în centrul diocesan. El a devenit cunoscut pentru „concepțiile lui protestante“, mai ales în ce privește autoritatea Bibliei, Maria și purgatoriu. Briant era convins că există „un singur Dumnezeu și de asemenea un singur mediator între Dumnezeu și oameni, Omul Iesus Cristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“ (1. Timotei 2:5-6). Dumnezeu, prin Cuvîntul Său, îi arătase că recurgerea la Maria și la sfinți, precum și la iertarea păcatelor dată de un preot erau niște practici deșarte. În ziua cînd a declarat conducătorului cursului că avea intenția ca diacon să spună tuturor despre salvarea oferită gratuit în Iesus prin credință, acesta a rîs de el, spunîndu-i „țicnitul lui Iesus“. Briant a înțeles atunci că nu-și mai avea locul în acest program și a decis să părăsească Biserica Catolică.

* Un cartonaș tipărit care îi arată celui care îl primește că donatorul a cerut să se țină o liturghie pentru o anumită persoană sau cu o anumită intenție – n.tr.

** În Biserica Catolică, diaconatul reprezintă rangul care urmează imediat după preoție – n.ed.

Înăbușirea adevărului

Amîndoi eram uimiți de claritatea adevărilor biblice, dar în același timp amîndoi eram surprinși de faptul că autoritățile ecleziastice le negau cu bună știință. Briant era convins că, barîndu-le accesul la adevăr, aceste autorități trimiteau nenumărate suflete în iad. Iar cei care luau poziție pe față pentru Cuvîntul lui Dumnezeu erau ridiculizați și reduși la tăcere. Nu exista deci altă soluție decît părăsirea acestui sistem împotmolit în minciuni care durau de secole. Niciun suflet sau mai multe suflete nu puteau schimba cursul unei organizații cu atîția membri. Nici chiar John Wycliffe,* Jan Hus,** Martin Luther*** sau Jean Calvin**** (ca să nu menționăm decît pe cîțiva) nu reușiseră s-o reformeze. Ei nu putuseră decît să-i îndepărteze pe aleșii lui Dumnezeu de minciunile catolicismului învățîndu-i pe oameni doctrina biblică despre salvare și predicînd adevărul. Era acum rîndul lui Briant s-o rupă cu învățăturile greșite date de Roma de atîtea secole.

Lupte

Soțul meu a optat pentru o biserică biblică care se reunea aproape de noi. El, ca un catolic nepracticant ce era, vedea foarte limpede cum stăteau lucrurile spirituale. Cît despre mine, fusesem angajată atît de profund în catolicism, încît am avut nevoie de mai mult timp ca să-mi dau seama de contradicțiile dintre Cuvîntul lui Dumnezeu și sistemul mincinos al Romei. Desigur, de mult timp înțelesesem că unele doctrine catolice erau greșite, dar mă obișnuisem să tolerez eroarea și credeam că o Biserică putea să declare în același timp atît eroarea, cît și adevărul. După ce am citit cartea *Infallibilitatea* de Hans Küng,***** am ajuns la concluzia că papa nu avea probabil totdeauna dreptate, chiar atunci cînd vorbea „ex cathedra“.

Citirea Faptelor Apostolilor mă convinsese că Biserica din primul secol era modelul de urmat, și-mi părea foarte rău că ne-am îndepărtat atît de mult de ea. Fusesem învățate că bisericile protestante erau forme corupte ale Bisericii Catolice, „singura Biserică adevărată“, fondată pe apostolul Petru,

* Erudit englez, precursor al Reformei (1330-1384), care a tradus Biblia în limba poporului – n.ed.

** Precursor al Reformei în Boemia și în țările slave (1371-1415) care a urmat învățăturile lui Wycliff. Condamnat ca eretic de către Conciliul de la Constance, a fost ars de viu la Praga în 1415 – n.ed.

*** Teolog și reformator german (1483-1546), cunoscut mai ales pentru învățătura Sa despre îndreptățirea omului înaintea lui Dumnezeu doar prin grație, prin credință – n.ed.

**** Una dintre principalele figuri ale Reformei (1509-1564), autor al Institutelor Religiei creștine – n.ed.

***** Preot și teolog catolic, născut în Elveția în 1928; cunoscut pentru readucerea pe tapet a chestiunii infailibilității papale. Începînd cu 1993, el este activ în dezvoltarea cooperării între religii – n.ed.

potrivit acestui cuvânt al lui Iesus: „Și Eu îți spun că tu ești Petru, și pe această stîncă Îmi voi clădi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu vor învinge împotriva ei“ (Matei 16:18). Eram forțată, credeam eu, să accept o Biserică mai puțin decît perfectă, din cauză că „Biserica ideală“ nu existase decît în secolul 1. Dar ce putea să aibă în comun cu modelul biblic ideal această mică adunare a soțului meu, care se reunea într-un vechi coteț de găini renovat?

Adevăr biblic și doctrină catolică

Datorită emisiunilor radiofonice creștine, am intrat în contact cu asociația *Mission to Catholics International*, care are ca scop vestirea evangheliei printre catolici. I-am scris lui Bart Brewer,* directorul ei, căci îi auzisem mărturia la radio și mă recunoșteam în dificultățile pe care le întâmpinase el vrînd să părăsească Biserica Catolică. În două rînduri, el urmase o pregătire într-o școală biblică pentru a se „debarasa“ de învățătura catolică. Eu aveam aceeași problemă! El mi-a trimis cărți și broșuri care arătau clar diferența dintre credința biblică și învățătura catolică. Atunci am început să văd limpede.

Am înțeles ceea ce Briant pricepuse deja, și anume că suntem salvați numai prin credință, că Iesus este singurul mediator și că El ne-a dobîndit salvarea prin moartea și învierea Sa. Ce revelație să văd că Paul vorbea deja despre cei care impuneau celibatul și îi obligau pe oameni să se abțină de la carne: „Dar Spiritul spune lămurit că, în vremurile de pe urmă, unii vor abandona credința dînd atenție unor spirite seducătoare și unor doctrine ale demonilor, spunînd minciuni în ipocrizie; avîndu-și conștiința înfierată cu fierul roșu, interzicînd căsătoria și poruncind abținerea de la alimente pe care Dumnezeu le-a creat ca să fie primite cu mulțumire de către cei ce cred și cunosc adevărul“ (1.Timotei 4:1-3). Iar eu care credeam că preceptele catolice veneau de la Dumnezeu! Într-adevăr, fusesem învățată că Biserica Romano-Catolică era Biserica lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, adevărul și minciuna nu pot coexista împreună. Ori crezi Cuvîntul lui Dumnezeu ca regulă infailibilă a credinței, ori trebuie să accepți preceptele anti-biblice ale catolicismului și într-o zi să te alături tatălui minciunilor, lui Satan însuși, în lacul de foc, condamnat pentru totdeauna și se-

* Fost preot catolic convertit la Iesus Cristos (a se vedea mărturia lui în *Departa de Roma, aproape de Dumnezeu*, Vol. I, cap. 3) – n.tr.

parat de Dumnezeu, care a pregătit pentru noi o cale sigură a credinței ce duce la glorie eternă în prezența Sa. Este calea celor care nu vor crede decât Cuvîntul lui Dumnezeu și nu se vor bizui pe doctrine de-ale oamenilor.

Ochii mi se deschid

În cele din urmă, am putut să renunț la numeroasele minciuni ale învățaturii catolice. Am înțeles că Biblia conținea tot ce era necesar pentru viața mea. Căci „toată Scriptura este dată prin inspirație de Dumnezeu și de folos pentru învățatură, pentru mustrare, pentru corectare, pentru instruire în dreptitudine“ (2.Timotei 3:16). Eram hotărîtă să mă încred exclusiv în lucrarea lui Iesus de pe cruce ca să fiu salvată și sfințită. Dumnezeu acționează în noi după voia Sa și după ceea ce știe că este cel mai bine, „căci noi suntem lucrarea Sa, fiind creați în Iesus Cristos pentru faptele bune pe care le-a creat Dumnezeu mai dinainte ca să le practicăm“ (Efeseni 2:10).

Botezul nostru biblic

După nașterea celui de-al doilea fiu al nostru, Briant și cu mine am cerut să fim botezați după modelul biblic. Soțul meu a așteptat cu răbdare ca să mă alătur lui în această privință. Noi fuseserăm botezați ca nou-născuți, dar citind Scriptura am înțeles că botezul este mărturia credinței în Cristos, după de cei care se angajează în mod conștient să umble cu El. Căci este scris: „Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Iesus Cristos din cauza iertării păcatelor voastre; și veți primi darul Spiritului Sfînt“ (Fapte 2:38).

O lucrare la domiciliu

Puțin după botezul nostru, Briant și-a pierdut un unchi pe care îl iubea mult. Era practic sigur că unchiul său Johnny murise fără să fie salvat. Ar fi vrut tare mult să renunțe la slujba lui ca să intre „cu normă întregă“ în lucrarea creștină, dar după ce a reflectat îndelung a înțeles că prima lui chemare era aceea de a avea grijă de familia lui și de creșterea fiilor săi. El a tras concluzia că lucrarea ar fi avut efecte negative asupra căsniciei lui și a creșterii copiilor săi. El a renunțat deci la aceasta, dar a nutrit speranța că va putea organiza într-o zi o „cantină a săracilor“ care să-i permită să-i hrănească pe cei săraci și să le vestească evanghelia.

El s-a pus deci să pregătească, în casa noastră, camere pentru primirea unor persoane aflate în nevoie. Pastorul nostru i-a dat cărți de citit ca să se pregătească pentru o asemenea lucrare. Așa s-a făcut că, timp de mai mulți ani, am fost solicitați să adăpostim diferite persoane: o văduvă tânără surdă cu un copil de doi ani, o doamnă oarbă, un tânăr cambodgian refugiat care era orfan, o familie de șomeri, care își pierduseră casa luată de bancă, precum și mulți alții.

Încredere și ascultare

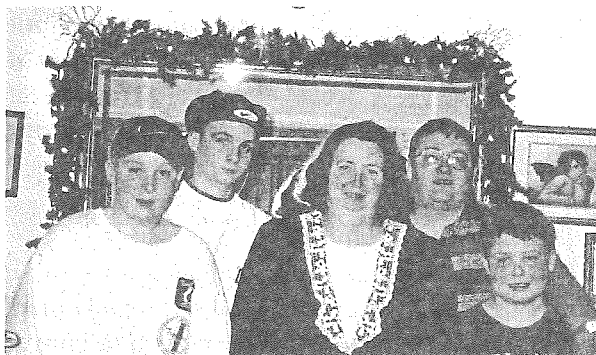
În cursul anilor foarte plini și frământați care au urmat, am experimentat cu adevărat fidelitatea lui Dumnezeu. Aveam trei copii când Briant și-a pierdut postul din rațiuni economice, și timp de șapte ani și jumătate n-a putut găsi un loc de muncă stabil. În timpul celui de-al doilea an din această perioadă a venit pe lume al patrulea băiat al nostru. Situația noastră financiară era adesea mai mult decât precară, dar Domnul nu ne-a abandonat niciodată.

Apoi, într-o vineri seară de septembrie, atunci când era la muncă, soțul meu a avut o criză de inimă. Aproape instantaneu, el a ajuns la Domnul pe care Îl servise cu fidelitate. În mormântarea sa, condusă de Tom, prietenul care îl condusese la salvare, a fost foarte emoționantă, căci mai mulți au depus mărturie despre credința lui arzătoare.

După moartea lui, am ajuns în dificultăți financiare foarte mari, dar, pe diferite căi indirecte, Tatăl nostru cereșc a avut grijă de nevoile mele și de ale celor patru băieți ai mei.

Astăzi, fiul meu cel mai mare este logodit

cu o tânără creștină „născută din nou“. Amîndoi au 19 ani. Briant „junior“ studiază informatica, și o face cu succes. El are și o diplomă de tehnician medical specializat în urgențe și lucrează în acest domeniu cu normă întreagă. El și logodnica lui sunt atașați aceluiași valori ca și părinții lor. Fiul meu este convins că nu trebuie să ne temem de vremurile de încercare. El știe că

Cu cei patru fii ai mei

Dumnezeu poartă de grijă celor care se încred în El.

Uitîndu-mă în urmă la viața mea, mă gîndesc uneori la Iosef [Iosif], a cărui istorie ne este povestită în Vechiul Testament. Sunt o serie de bucăți de puzzle ale vieții mele pe care nu reușesc momentan să le integrez în ansamblu. Dar „știu în cine am crezut și sunt convinsă că El are puterea de a păzi ce I-am încredințat pînă în ziua aceea“ (2.Timotei 1:12). Dumnezeu îmi cunoaște pînă și numărul firelor de păr de pe cap și a pregătit fiecare dintre zilele mele înainte de a fi existat vreuna. Din toată eternitatea, El mi-a trasat calea. O, da, ce mare este fidelitatea Sa! Căile Sale nu sunt căile noastre, ci sunt perfecte. Partea mea este să mă încred în El din toată inima, fără să mă sprijinesc pe înțelepciunea mea. Este ca și cum Domnul ar țese o tapiserie: eu văd nodurile și neregularitățile de pe dos, dar El vede deja motivul perfect de pe față.

El m-a salvat de păcatul meu prin credința în Fiul Său Iesus Cristos, m-a scos din acest sistem mincinos care este catolicismul și mi-a arătat că totul ne este acordat prin grație. Eternitatea nu va fi prea lungă pentru a-L lăuda și a-I mulțumi pentru minunile Sale făcute în favoarea oamenilor.

A lui Dumnezeu să-I fie toată gloria! Căci El a făcut minuni, și nu încetează să facă!